

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně **Mgr. E. P.**, zastoupené JUDr. Karlem Polákem, advokátem se sídlem Lorecká 465, 284 01 Kutná Hora, proti žalovanému **Zeměměřickému a katastrálnímu inspektorátu v Praze**, se sídlem Pod Sídlištěm 9/1800, 182 11 Praha 8, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2009, č. j. ZKI-O-151/1023/2008/Ves, za účasti osob zúčastněných na řízení **I) PhDr. J. B.** a **II) PhDr. V. B.**, oba zastoupeni JUDr. Marcelou Karešovou, advokátkou se sídlem Vodičkova 41, 110 00 Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 10. 2011, č. j. 10 Ca 109/2009 – 83,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

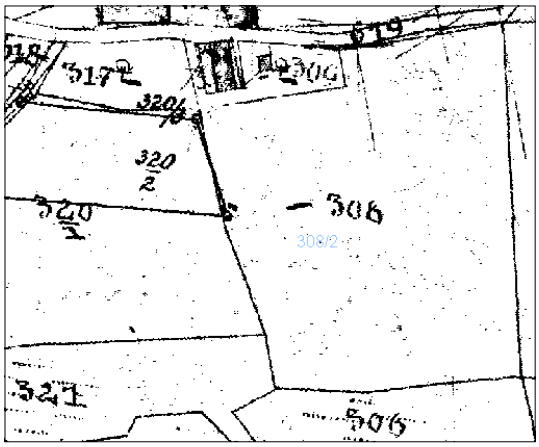
I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně je od roku 2003 výlučnou vlastnicí pozemku parc. č. 308/2 zapsaným na listu vlastnictví č. 1229 pro katastrální území Dolní Lomnice u Kunic. Hranice pozemku parc. č. 308/2 se v průběhu 20. století značně měnily. Původně přiléhala k dosud nedělenému pozemku parc. č. 308 ze severní strany cesta (parc. č. 619) a též pozemky parc. č. a 309 a 37 se stavbou rodinného domu. Podle tvrzení žalobkyně v této době pozemek parc. č. 308 obklopoval nemovitosti parc. č. 309 a 37 ze tří stran včetně úzkého pruhu vedoucího mezi pozemky parc. č. 37 a 317. Tento úzký pruh země byl na mapě tehdejší

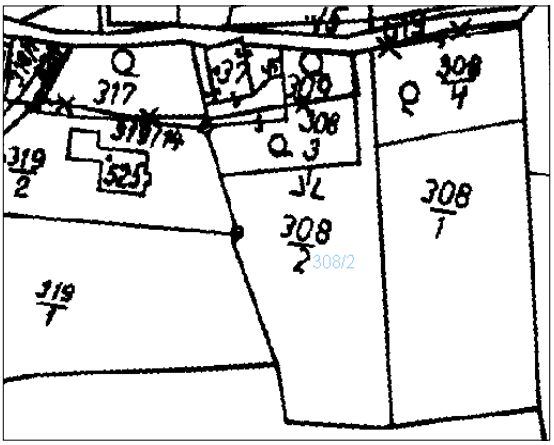
pozemkové knihy sloučen s parc. č. 308 pomocí tzv. slučky (symbol ve tvaru „S“). Nicméně později byla dle tvrzení žalobkyně slučka z mapy pozemkového katastru bezdůvodně „vyškrabána“ a vyznačena ve vztahu k pozemku parc. č. 37.

[2] Pravděpodobně v roce 1960 došlo k rozdělení pozemku parc. č. 308 na dva pozemky parc. č. 308/1 a 308/2. Na základě polohopisného náčrtu č. 94 z roku 1970 byl v evidenci nemovitostí vyznačen pozemek parc. č. 308/3 a tento byl následně prodán v roce 1985 právními předchůdci žalobkyně právním předchůdcům osob zúčastněných na řízení. Pozemek parc. č. 308/3 však dle žalobkyně nesprávně přiléhá na západní hranici k pozemku parc. č. 319/2, neboť mezi těmito pozemky měla být zachována cesta (pruh země) k pozemku parc. č. 308/2. Konečně v roce 1990 byl pozemek parc. č. 308/1 geometrickým plánem rozdělen na pozemky parc. č. 308/1 a 308/4.

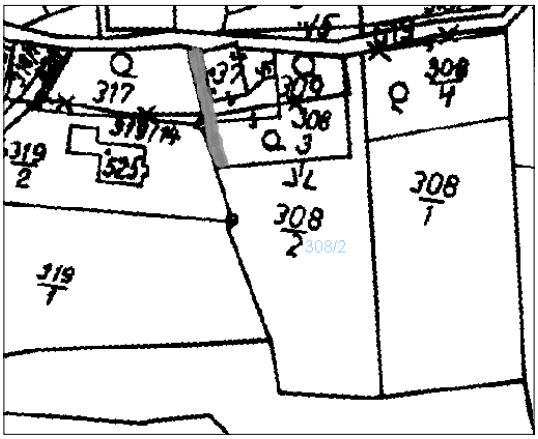
[3] Žalobkyně tvrdí, že v důsledku chyb v katastrálním operátu není v katastru nemovitostí vyznačena přístupová cesta mezi pozemkem parc. č. 308/2 a cestou parc. č. 619, která prochází mezi pozemky parc. č. 37 a 308/3 na jedné straně a pozemky parc. č. 317 a 319/2 na straně druhé. Vývoj hranic pozemku parc. č. 308/2 a sporný pozemek dokreslují následující mapové výřezy (zdroj: Český úřad zeměměřický a katastrální, www.cuzk.cz).

Mapa pozemkového katastru podle zákona č. 177/1927 Sb., o pozemkovém katastru a jeho vedení (Katastrální zákon) (bez vyznačené slučky s parc. č. 308)

Současná katastrální mapa

Sporná část pozemku (šedivý proužek, doplněno soudem)

[4] Současný nesprávný stav je podle žalobkyně způsoben dvěma navazujícími chybami. Za prvé jde o bezdůvodné odstranění slučky mezi spornou částí pozemku a pozemkem parc. č. 308 a sloučení sporné části pozemku s pozemkem parc. č. 37. Tím pozemek parc. č. 308 podle mapy pozemkového katastru ztratil z této strany spojení s cestou parc. č. 619. Za druhé polohopisný náčrt č. 94 z roku 1970 nezohlednil přístupovou cestu k pozemku parc. č. 308/2 a hranice pozemku parc. č. 308/3 nesprávně navázal na hranice pozemku parc. č. 319/2.

[5] Žalobkyně podala Katastrálnímu úřadu pro Středočeský kraj, katastrálnímu pracovišti Praha – východ (dále jen „katastrální úřad“) návrh na opravu chyby v katastrálním operátu ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon). Katastrální úřad po určitých procesních peripetiích, které nejsou pro projednávaný případ podstatné, vydal dne 28. 11. 2008 pod č. j. OR-282/2007-209 rozhodnutí, jímž žádosti žalobkyně nevyhověl, neboť se nejedná o chybu podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona. Odvolání žalobkyně žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 2. 2009, č. j. ZKI-O-151/1023/2008/Ves, zamítl a rozhodnutí katastrálního úřadu potvrdil.

[6] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně žalobou u Městského soudu v Praze, který ji ovšem neshledal důvodnou a rozsudkem ze dne 11. 10. 2011, č. j. 10 Ca 109/2009 – 83, ji zamítl. V odůvodnění se ztotožnil se závěry správních orgánů. Případnou chybu vzniklou v historických evidencích (pozemkových knihách), nelze dle soudu podle § 8 katastrálního zákona opravit. Po roce 1964, kdy byla založena evidence nemovitostí, jsou pak všechny listiny souladné se současným zápisem. Případnou chybu nelze považovat za zřejmou: její náprava tak nemůže být provedena katastrálním úřadem, nýbrž pouze soudem v občanském soudním řízení.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[7] Rozsudek městského soudu napadla žalobkyně včasnou kasační stížností. Žalobkyně označila za nesprávný závěr správních orgánů, že ke změně „prosloučení“ části parcely nacházející se mezi parcelami č. 37 a 317 došlo ještě před účinností zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí. Poslední stav zákresu parcely č. 308 v mapě pozemkové knihy (v mapě bývalého pozemkového katastru) byl takový, že součástí této parcely byl právě i prostor mezi parcelami č. 37 a 317, u kterého byla a dosud je v mapě bývalého pozemkového katastru vyznačena slučka k parcele č. 308. U uvedené části bylo vyznačeno písmeno „W“ označující, že se jednalo o pastvinu, což koresponduje se zápisem ve vložce č. 6 pozemkové knihy, kde je parcela č. 308 zapsána jako role s pastviskem. Zápisy ve vložkách pozemkové knihy č. 6 a č. 10 pak dokládají, že po celou dobu této evidence nedošlo k žádným změnám, na jejichž základě by byla oddělena jakákoli část parcely č. 308 a sloučena s parcelou č. 37 či 309. Polohopisný náčrt z roku 1930 sloužil pouze k ohlášení změn hranice mezi pozemky parc. č. 37 a 309, a na hranice mezi parcelou č. 308 a parcelami č. 37 a 309 proto nemohl mít žádný vliv. V náčrtu se nevyskytuje slučka mezi spornou částí parcely č. 308 a parcelou č. 37, ale slučka k parcele č. 309, která je navíc

provedena obyčejnou tužkou, což svědčí tomu, že byla do náčrtu zakreslena až dodatečně. Tvrzení správních orgánů, že ke změně příslušnosti sporné části parcely č. 308 mělo dojít na základě zápisu náčrtu z roku 1930 k ohlašovacímu listu č. 6, 17, tudíž neodpovídá skutečnosti.

[8] Veškeré nesrovnalosti v katastru nemovitostí pak podle žalobkyně vznikly v důsledku nesprávné interpretace náčrtu k ohlašovacímu listu č. 10 z roku 1930. Zatímco v náčrtu z roku 1930 se mezi budovou na parcele č. 37 a parcelou č. 317 nacházejí dvě vodorovné čáry, z nichž jedna je hranicí parcely č. 37 a sporného pozemku a druhá představuje hranici parcely č. 317, v polohopisném náčrtu č. 94 z roku 1970 se již v tomto prostoru vyskytuje pouze jediná čára pokládaná při zpracování náčrtu z roku 1970 či jeho přenesení do pozemkové mapy mylně za hranici mezi parcelami č. 37 a 317. Záměna hranice mezi parcelou č. 37 a sporným pozemkem za hranici parcely č. 317 vedla dle žalobkyně k mylnému závěru, že se bod, v němž končí hranice parcel 308/3 a 308/2, nachází na hranici sousední parcely 320/1 (nyní 319/2), a tomuto mylnému předpokladu byl přizpůsoben zákres parcely č. 308/3 do pozemkové mapy. Žalobkyně k tomu též poukázala na nesoulad zákresu pozemku parc. č. 308/3 v pozemkové mapě se zaměřením této parcely v nákresu č. 94 z roku 1970. Tento nesoulad je též jasně patrný z vytyčení pozemku parc. č. 308/3 Ing. N. v roce 2008. Žalobkyně poukázala též na to, že hranice mezi parcelami č. 308/2 a 308/3 se podle katastru nemovitostí nachází na jiném místě než původní i současné oplocení, které však podle náčrtu z roku 1974 právě hranici tvoří.

[9] Žalobkyně z těchto důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnost a odkázal na své rozhodnutí a správní spis. Dále stručně zopakoval hlavní linie své argumentace obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí. K navrácení slučky do katastrální mapy žalovaný zdůraznil, že žalobkyně uvedla v odvolání, že ke změně prosloučení parcel došlo pravděpodobně v roce 1930 zápisem náčrtu k ohlašovacímu listu č. 6, 17. Sám žalovaný ze spisového materiálu ani z podkladů předložených žalobkyní nezjistil, kdy a na základě čeho došlo ke změně slučky. Závěrem žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

[11] Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného opětovně vyzdvihla, že žalovaný pomíjí skutečnost, že k chybám nedošlo v bývalém pozemkovém katastru, ale až v době účinnosti zákona o evidenci nemovitostí. Nemůže proto obstát argument žalovaného, že k provedení opravy není katastrální úřad oprávněn proto, že jde o chybu vzniklou v historické pozemkové evidenci. Žalobkyně setrvala na svém návrhu.

[12] Osoby zúčastněné na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatovali, že žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti, a odkázali na napadený rozsudek na nevyjádření žalovaného ke kasační stížnosti. Navrhli, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a uložil žalobkyni povinnost nahradit žalovanému a osobám zúčastněným na řízení náklady řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřípustnost. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] K první námitce Nejvyšší správní soud poznamenává, že žalobkyně v kasační stížnosti poněkud pozměnila svoji argumentaci. Žalobkyně ve svém odvolání ze dne 10. 12. 2008 proti rozhodnutí katastrálního úřadu na s. 4 zcela jasně uvedla, že „[z]*měna prosloučení v mapě PK pravděpodobně vznikla v souvislosti se změnami na parcele č. st. 37 a č. 309 v roce 1930, které jsou zaznamenané ve vložce knihovní č. 10*“ (zvýraznění odstraněno). Na s. 5 žaloby pak žalobkyně tvrdila, že *„[v] roce 1930 došlo totiž k změnám na pozemcích parc. č. 37 a 309, kdy došlo ke zvětšení výměru pozemku parc. č. 37 na úkor pozemku parc. č. 309, když v souvislosti se zpracováním polohopisného náčrtu k ohlašovacím listům č. 6, 17 z roku 1930 došlo k chybnému zákresu situace na sousední nemovitosti a to pozemku parc. č. 308, neboť bez jakéhokoliv podkladu se objevila mezi spornou částí pozemku parc. č. 308 a pozemkem parc. č. 309 slučovací značka.*“ Z těchto citací jednoznačně plyne, že podle žalobkyně došlo k chybě v roce 1930. Pokud nyní v kasační stížnosti tvrdí, že se polohopisný náčrt z roku 1930 týkal pouze parcel č. 37 a 309 a na parcelu č. 308 nemohl mít vliv, pak v předchozím správním a soudním řízení z něj naopak určitý vliv dovozovala.

[16] Žalovaný a městský soud museli reagovat na takto vymezené tvrzení žalobkyně a k jejich závěru nemá Nejvyšší správní soud žádných výhrad. Pro vyjasnění věci považuje za vhodné učinit krátký historický exkurs do úpravy evidence právních vztahů k nemovitostem. V období první republiky byly nemovitosti evidovány v tzv. veřejných knihách – pozemkových knihách, zemských deskách a železničních knihách, jejichž vedení, obsah a účel upravovaly především Obecný zákoník občanský (946/1811 Sb. z. s.), zákon č. 95/1871 ř. z., o zavedení obecného zákona o pozemkových knihách, a zákona č. 70/1874 ř. z., o zakládání železničních knih, o účinku hypotekárních práv propůjčených na železnici a o knihovním zajištění zástavních práv majetníků železničních přednostních úpisů (později nahrazen zákonem č. 132/1930 Sb., o železničních knihách a zástavních právech nabytých na drahách). Na základě zákona č. 83/1883 ř. z., o evidenci katastru daně pozemkové, se součástí pozemkových knih stala též mapa pozemkové knihy vycházející z měřického operátu tzv. stabilního katastru (patent o dani pozemkové a vyměření vydaný císařem Františkem I. dne 23. 12. 1817) a tzv. reambulovaného katastru (zákon č. 88/1869 ř. z., o úpravě daně pozemkové). Vedle veřejných knih byl dále zákonem č. 177/1927 Sb., o pozemkovém katastru a jeho vedení (Katastrální zákon), zřízen pozemkový katastr, jenž sloužil jednak jako podklad pro vyměřování veřejných daní a dávek spojených s držbou pozemků, jednak pro zakládání, obnovování nebo doplňování veřejných knih a jejich map, zajištění držby, pro převod nemovitostí a pro reální úvěr, jakož i pro další v zákoně uvedené účely (§ 3 zákona). Součástí pozemkového katastru byl měřický operát – mapy (§ 6 odst. 1 zákona). Zákon stanovil povinnost udržovat stálý vzájemný soulad mezi

pozemkovým katastrem a veřejnými knihami, jakož i způsoby, jak toho dosáhnout (§ 42 a 43 zákona).

[17] Citovaný zákon č. 95/1871 ř. z. obsahoval jednak obecný zákon o pozemkových knihách, jednak obecný knihovní zákon, který úpravu obecného zákona o pozemkových knihách vztáhl na všechny veřejné knihy. Zákon č. 95/1871 ř. z. obsahoval tzv. zásadu vkládání a výmazu (intabulace a extabulace), podle níž vlastnictví a další věcná práva k nemovitostem vznikla a zanikla teprve zápisem do pozemkových knih (resp. všech veřejných knih). Střední občanský zákoník (č. 141/1950 Sb.) zrušil konstitutivnost zápisů právních vztahů k nemovitostem ve veřejných knihách a věcné vztahy k nemovitostem vznikaly nadále pouhou smlouvou, která nemusela být nikde zapsána, případně jinými způsoby. Bylo ponecháno na vůli účastníka, zda změnu právního vztahu k nemovitostem do evidence navrhne, přičemž v řadě případů k návrhu nedošlo (často ve snaze ušetřit za kolek). Od 1. 1. 1951 tedy veřejné knihy přestaly věrně odrážet skutečné vlastnické vztahy, neboť jejich vznik, změny a zánik nebyl do veřejných knih povinně zaznamenáván. Obdobně samozřejmě dopadl i pozemkový katastr, který se prakticky přestal používat po zavedení tzv. jednotné evidence půdy v roce 1956 (usnesení vlády č. 192/1956, o založení jednotné evidence půdy a jejím udržování v souladu se skutečným stavem); ta se ovšem zaměřovala pouze na užitkové a nikoliv vlastnické vztahy.

[18] K nápravě tohoto nežádoucího stavu bylo přikročeno až zákonem č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, a jeho prováděcí vyhláškou č. 23/1964 Sb., které odstartovaly komplexní zakládání evidence nemovitostí, tedy zavedení nové databáze vlastnických a jiných právních vztahů k nemovitostem bez přímé návaznosti na dřívější veřejné knihy a pozemkový katastr. Nový občanský zákoník č. 40/1964 Sb. totiž v § 134 odst. 2 stanovil, že vlastnictví nemovitosti přecházelo nově na základě registrace převodní smlouvy státním notářstvím. Ustanovení § 65 zákona č. 95/1963 Sb., o státním notářství a o řízení před státním notářstvím (notářský řád), pak stanovilo notářům povinnost zaslat po registraci ověřený opis smlouvy s vyznačením její registrace příslušnému územnímu orgánu geodézie a kartografie, který změnu vlastnického vztahu vyznačil do evidence nemovitostí.

[19] Zápisy právních vztahů do evidence nemovitostí byly prováděny postupně ve dvou fázích. V první fázi od roku 1964 do konce roku 1966 se v evidenci nemovitostí zapisovaly běžné změny vlastnických vztahů, vlastnická práva nově vzniklá, jakož i jejich omezení, obdobně údaje o správě národního majetku a nově vzniklá práva trvalého užívání národního majetku a osobního užívání pozemků. V druhé etapě od roku 1967 měly být postupně zapsány právní vztahy v evidenci nemovitostí ještě nevyznačené. Nově zavedená evidence nemovitostí přitom nemohla jen jednoduše převzít zápisy z veřejných knih, z pozemkového katastru či z jednotné evidence půdy, neboť vlastnické vztahy v polovině šedesátých let jim v důsledku přerušení kontinuity zápisů od roku 1951 nemusely odpovídat. Prováděcí vyhláška k zákonu o evidenci nemovitostí proto v § 4 odst. 2 stanovila, že pro zápis právních vztahů o nemovitostech bude podpůrně použito zápisů v dosavadních pozemkových knihách, železničních knihách, v jednotné evidenci půdy a v bývalém pozemkovém katastru. Orgány geodézie zapíší do evidence nemovitostí toho, kdo podle výsledku šetření je oprávněným nebo povinným. Jak uvádí důvodová zpráva k zákonu o evidenci nemovitostí, „ani v těchto případech orgán geodézie nerozhoduje. Bude věcí občana nebo organizace, aby se domohl svého práva u soudu nebo hospodářské

arbitráže, a podle pravomocného rozhodnutí soudu nebo hospodářské arbitráže opraví pak orgán geodézie zápis“.

[20] S účinností katastrálního zákona (tj. od 1. 1. 1993) byl podle § 1 odst. 1 tohoto zákona zřízen katastr nemovitostí České republiky. Obsah katastru nemovitostí je v souladu s § 4 odst. 1 téhož zákona uspořádán v katastrálních operátech podle katastrálních území. Ustanovení § 8 odst. 1 katastrálního zákona upravuje opravu chyb v katastrálním operátu, a to chybných údajů v katastru, které vznikly buď zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, nebo nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem. Podle § 29 odst. 1 katastrálního zákona se od jeho účinnost považuje operát evidence nemovitostí za katastrální operát.

[21] Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o tom, že použít úpravu podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona lze i tehdy, došlo-li k chybě v operátu evidence nemovitostí, neboť tento operát je považován za operát katastru nemovitostí (došlo k přímému převzetí údajů z evidence nemovitostí do katastru nemovitostí). Mezi veřejnými knihami, pozemkovým katastrem a jednotnou evidencí půdy na jedné straně a evidencí nemovitostí (katastrem nemovitostí) na straně druhé však panuje diskontinuita: tyto evidence sloužily pouze jako podpůrný prostředek při zakládání evidence nemovitostí, jejíž podstatou bylo vyšetřování skutečného stavu, a nelze je považovat za katastrální operát evidence nemovitostí, resp. nyní katastru nemovitostí. Vztah těchto historických evidencí k současnému operátu katastru nemovitostí je pouze nepřímý. Jelikož § 8 odst. 1 katastrálního zákona výslovně hovoří pouze o chybách vzniklých při vedení a obnově katastru a o nepřesnostech v katastrální mapě, není možné podle tohoto ustanovení opravovat chyby, které vznikly v historických evidencích, jež netvoří katastrální operát. Lze proto uzavřít, že případnou chybu, která vznikla při vedení veřejných knih, pozemkového katastru či jednotné evidence půdy, nelze napravit postupem podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona.

[22] Nelze samozřejmě vyloučit, že při vedení zmiňovaných evidencí mohlo dojít k chybám, na jejichž opravu by dnes dopadal § 8 odst. 1 katastrálního zákona a v jejichž důsledku je současný záznam v katastru nesprávný. Jestliže v důsledku takové chyby dojde ke sporu o vlastnické nebo jiné věcné právo (např. o průběh vlastnické hranice jako v projednávaném případě), je jedinou možnou cestou nápravy tvrzeného chybného stavu podání určovací žaloby k civilnímu soudu podle § 80 písm. c) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád. Na základě rozsudku civilního soudu pak katastrální úřad provede záznam v katastru nemovitostí ve smyslu § 7 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem. Pokud záležitost sporná není, lze uvažovat o postupu podle § 5 odst. 4 katastrálního zákona.

[23] Nejvyšší správní soud uzavírá, že správní orgány i městský soud postupovaly správně, pokud nevyhověly žádosti žalobkyně o opravu chyby, která dle jejího tvrzení vznikla v roce 1930. Jelikož se jedná o spornou věc, musí se žalobkyně domáhat nápravy určovací žalobou u civilního soudu. Kasační námitka žalobkyně, že k předmětné chybě mělo dojít až za účinnosti zákona o evidenci nemovitostí, je skutkové novum, které je podle § 109 odst. 5 s. ř. s. v kasačním řízení nepřípustné. *Obiter dictum* Nejvyšší správní

soud poznamenává, že toto tvrzení jednak odporuje dosavadním tvrzením žalobkyně, jednak jej žalobkyně ničím nepodložila a jednak je v rozporu právě s polním náčrtem z roku 1930, který předmětnou slučku k parcele č. 308 neobsahuje a naopak je v něm zanesena slučka mezi sporným pozemkem a pozemkem parc. č. 309. Z toho by bylo možné podle názoru soudu dovozovat, že k případné chybě došlo nejpozději v roce 1930. Bez ohledu na tyto skutečnosti by žalobkyně ani tak nemohla se svou žádostí o opravu chyby bez dalšího uspět. Nejvyšší správní soud poukazuje na svůj rozsudek ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 – 103, publikovaný pod č. 2098/2010 Sb. NSS, v němž poukázal na výše zmiňovanou diskontinuitu zápisů do historických evidencí a do katastru nemovitostí. Na základě podrobnější argumentace, na niž se pro stručnost odkazuje, pak dovodil, že z rozporu mezi zápisem v pozemkové knize (a listinou jej potvrzující) a zápisem v katastru nemovitostí jako nástupcem evidence nemovitostí nelze bez dalšího dovozovat zřejmý omyl při obnově a vedení katastru nemovitostí. Pokud tedy v projednávaném případě byla slučka vyznačena v mapě pozemkové knihy, avšak do evidence nemovitostí nebyla převzata, nelze jen z tohoto důvodu dospět k závěru, že se jedná o chybu. I v tomto případě by spor o vedení hranice musel řešit civilní soud.

[24] Pokud jde o druhou část námitek týkajících se omylu vzniklého údajně v roce 1970, pak příběh předkládaný žalobkyní o tom, jak mohlo k omylu a chybě při vedení katastru dojít, je jistě uvěřitelný. Nicméně Nejvyšší správní soud neshledal postup správních orgánů a městského soudu nezákonným, a to primárně ze tří důvodů.

[25] Za prvé žalobkyně v podstatě tvrdí, že náčrt z roku 1970 z nějakého důvodu (v důsledku omylu) nepřevzal situaci zobrazenou v náčrtu z roku 1930, tj. nezobrazil již sporný pozemek nacházející se mezi parc. č. 37 a 317. K tomu je ovšem soud nucen odkázat na výše popsaný vývoj právní úpravy a na již citovaný názor z rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 - 103. S ohledem na žalostný způsob vedení zápisů o právních vztazích k nemovitostem v letech 1951 až 1964 nelze jen na základě skutečnosti, že náčrt z roku 1970 nepřevzal situaci z náčrtu v roce 1930 dospět k závěru, že se tak stalo v důsledku zřejmého omylu. Nelze totiž vyloučit, že v letech 1951 až 1964 došlo k vlastnickým změnám, které nebyly zapsány do historických evidencí, a že náčrt z roku 1970 zobrazoval v té době skutečný stav věci.

[26] Za druhé na tuto prvotní úvahu navazuje skutečnost, že po zavedení evidence nemovitostí v roce 1964 odpovídají listinné podklady obsažené ve sbírce listin katastru nemovitostí stavu, jak je zachycen v katastrální mapě (tj. náčrt. č. 94 z roku 1970 a notářský zápis N631/85, NZ 544/85). Dlužno podotknout, že stejný stav je obsažen též na snímku katastrální mapy z roku 1985, jež je součástí správní spisu. V tomto roce přitom došlo k prodeji pozemku parc. č. 308/3 mezi právními předchůdci žalobkyně a právními předchůdci osob zúčastněných na řízení (viz citovaný notářský zápis). Je pak otázkou, co bylo vlastně předmětem tohoto prodeje – k tomu ale viz dále závěry v bodu 27.

[27] Určitou relevanci je nutno přiznat argumentu žalobkyně, že v náčrtu z roku 1970 je hranice mezi pozemkem parc. č. 308/3 a pozemkem parc. č. 320/1 vyznačena jako dřevěný plot. Žalobkyně k tomu řadou snímků ze současné i minulé doby dokládá, že dřevěný plot sice v této oblasti existoval a existuje, nicméně byl od hranice pozemku parc. č. 320/1 vzdálen několik metrů (právě o velikost sporného pozemku). Z této argumentace

nicméně zřetelně vystupuje skutečnost, že se žalobkyně fakticky domáhá zakreslení vlastnické hranice v souladu se skutečností, která je však sporná (osoby zúčastněné na řízení s ní nesouhlasí). Tím je dán třetí důvod, pro nějž zdejší soud shledal postup správních orgánů a městského soudu zákonným. Nejvyšší správní soud totiž v rozsudku ze dne 31. 3. 2011, č. j. 8 As 4/2011 – 334, v návaznosti na usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 15. 6. 2005, č. j. Konf 90/2004 – 12, publikované pod č. 695/2005 Sb. NSS, konstatoval, že v rámci řízení o opravě chyby v katastrálním operátu katastrální úřady nemohou odstraňovat spory týkající se vlastnického práva. Právě o takový spor však v nyní projednávané věci jde. K jeho projednání a rozhodnutí jsou ovšem příslušné civilní soudy, které na základě provedených důkazů včetně bohatého materiálu shromážděného žalobkyní prošetří okolnosti vlastnictví a zcizování sporného pozemku a určí, kdo je jeho vlastníkem, resp. kudy vede sporná hranice. Katastrální úřad poté na základě pravomocného rozhodnutí soudu provede záznam v katastru nemovitostí ve smyslu § 7 zákona č. 265/1992 Sb.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Ze shora vyložených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost žalobkyně není důvodná, a proto ji rozsudkem zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[29] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné účelně vynaložené náklady nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení má v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Jelikož Nejvyšší správní soud v projednávané věci neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost a rovněž neshledal jakékoliv důvody zvláštního zřetele hodné, nevyhověl žádosti osob zúčastněných na řízení a náhradu nákladů řízení jim nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2012

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu